

2018

TRAPSAVEC

Ztráty a nálezy

Dunivý rachot kol, posraný parapety od holubů, pískání průvodčích a okýnko záchodovýho orloje, ve kterým se ti za dvacku ukáže hajzlzába s pletacíma jehlicema. Stánek s gumovým europárkem v rohlíku, temný zákoutí čpící močí a průvodčí s postavou připomínající modrou kremlovi s přišitýma ušima.

Důvěrně známý prostředí, ve kterým se za poslední roky změnilo pouze to, čím průvodčí odmávají odjezdy vlakům... červenou plácačku nahradil plastový terčík v reflexních barvách připomínající zparchantělou pinpongovou pátku. A uprostřed toho nádražního chaosu čekám já.

„Ahóh, kamarádi!“ mávám do dálky blížící se khaki skvrně, která se vyhnula z podchodu. Stojí v něm chlap ve staré československé uniformě, u nohou načatou láhev ruský vodky, a vyhrává na tahací harmoniku „Škoda lásky“. Útržky jeho vystoupení doléhají až sem... „škodááá láááskýýý...“

„No nazdar, ty jedeš taky?“ plácne mě jeden z příchozích do ramene. „A nemohla bys jet někam jinam s někým jiným?“ zamáčkne ve mně poslední zbytky radosti ze shledání.

„ty mé voči, dnes bych si vyplakalááá...“

„Jedu s váma, abych si vás užila co nejvíc, než ve svém pokročilém věku shníjete nadobro,“ zasměčuju přes síť jízlivého konverzačního deblu.

„moje mládí, uteklo tak jako sééén...“

„Tak to abych si přepočítal všechny svoje věci teď a po vandru, než mě zase něco opustí, co?“ vzdychne a začne se teatrálně šacovat, jako kdyby hledal pár drobných pro bezdomovce.

„v srdci mém, vzpomínka jééén...“

Zbytek Vejvodovy reprodukce zanikne ve sténání rozjíždějícího se vlaku. Sedím u okna a dívám se na svůj odraz v ušmudlaném skle. Hlavou mi proletí stádo pasoucích se srnek a zmizí. To jsem celá já...

Říkají mi Gajda a občanský jméno nehraje vůbec žádnou roli. Dobrá polovina lidí z party ho beztak nezná, protože doted' nepřijali moji žádost o přátelství. Zato mě přijali mezi sebe naživo a to se cení mnohem víc. Původně jsem se znala jenom s Majklem, ale to vůbec nevadilo, protože Majkl znal všechny ostatní a oni znali jeho, protože jeho pověst ho předcházela. Takovej Chuck Norris českých lesů. Pak přibyl Kavka, kterej na rozdíl od svého jmenovce Franze, kterej uměl jenom psát, ovládal devatero řemesel a ztělesňoval tak rčení „zlatý český ručičky“. Psát mu šlo sice taky, ale německy neuměl ani „fň“. Německy neuměl ani Čudla, ale zase docela válel na kytaru, takže jsme mu

jeho jazykový nedostatky rádi odpustili. Dokumentaristou našich výpadů do lesa se stal PETko, kterej měl vždycky po ruce PET lahvičku s něčím dobrým na zub. A k našemu pevnému jádru se přidával značně variabilní počet členů široké vandrské rodiny.

„Nespi, budeš malátná,“ zacloumá se mnou Majkl těsně před zastávkou. Nízký slunce ohryzává západní horizont a my se ověřujeme našimi trampskými zavazadly. Neunikne nám, že se Majkl nezvykle dlouho šacuje. Pod zvědavými podhledy nakonec zkroušeně přizná, že si na pásek patrně zapomněl připnout felínu, která tak odjela vlakem vstříc novým dobrodružstvím i majiteli. „Jenže byla plná rumu,“ povzdychne si bývalý majitel a my všichni posmutníme s ním. Za ztracenou felínu uspořádáme improvizovanou smutečku a statečně vypijeme vysokoprocenní obsah jejích dvou bývalých kamarádek.

Ráno trochu bolí. U rozvrkočeného ohně sedí s kalným zrakem Kavka a vítá mě se slovy: „Uvařil bych si polívku, ale nemůžu najít svojí lžíci. Svojí památeční lžíci. Svojí lžíci z olivového dřeva, kterou jsem dostal od svojí ženy jako náhradu za tu, co jsem si na posledním vandru s tebou rozšlápnul.“ Než se stihnu nadechnout k jakékoliv odpovědi, naváže nit a pokračuje: „Takže by mě zajímalo, co s tím budeš dělat, s tou tvojí pověstí.“ Němá výčitka zůstane viset ve vzduchu po celý den. Hned jak obnovené neuronové spojení dovolí, začnu nad tím přemýšlet.

Marně vzpomínám, kdy jsem k tomuhle prokletí přišla. Ze začátku si člověk ani nevšimne, že tu a tam něco postrádá. Zkrátka a dobře, dokud se ztrácely propisky, ponožky na spaní a smotky toaletního papíru, nikdo to vlastně moc neřešil. Ve chvíli, kdy začal objem ztracených věcí narůstat a mizely bez rozloučení čepice, ešusy nebo felíny, začala se hledat neznámá konstanta této nevysvětlitelné rovnice. Ač nikdo z party neoplýval matematickým znalostma pokročilé úrovně, protože všichni zamrzli na trojčlence, shodli se všichni na jednom – že tou konstantou jsem já. Podle jejich teorie Gajdovy konstanty by všechny matematické úlohy končily stejně: vozidlo vyrážející z bodu A do bodu B by vlastně do cíle nikdy nedojelo, bez ohledu na to, kolik trasa měří a jaké zrychlení je mu třeba připočítat. Podle Gajdovy konstanty by totiž zmizelo cestou. Stejně tak by těleso ponořené do kapaliny nebylo nadlehčováno žádnou vztlakovou silou, protože by se prostě ztratilo. Očekávala jsem nejhorší možný scénář, že se mnou prostě jednou ztratí i... trpělivost. Ale zatím mi statečně posílali zvadla na další vandry i přes značné materiální újmy.

K ohni se přišoural Majkl a už od pohledu vypadal nějak použitě. Kavka vyhládle nadhodil udičku: „Nedáme polívku?“ „Asi ne, nějak jsem ztratil chuť,“ drbal se ve vousech Majkl a otočil se na mě: „Nemáš toaleták navíc?“ „Ty jsi ztratil i toaleták?“ zajímal se Kavka s nadějí, že mi pod celkový účet tohoto

vandru připíše další položku. „Kdyby tak...spíš mi něco nesedlo, celou noc jsem provozoval fekální turistiku, takže mi došly veškeré zásoby,“ zkroušeně vzdychl Majkl a posadil se opatrně sevřenýma půlkama na lavičku k ohni.

Ten den jsme toho moc neušli. Majkl v pravidelných intervalech prohledával houštiny podél cesty a my si při každé nucené zastávce připíjeli na jeho ztracenou střevní mikroflóru. A tak zatímco jemu se večer znatelně ulevilo, nám ostatním se stejným dílem přitížilo. Plánovali jsme se z toho vyzpívat u ohně, hned jak si uvaříme večeři. Jenže když došlo na lámání muzikantského chleba, Čudla jen smutně pohladil kytáru a vzdychl: „Fakt bych rád hrál, ale spálil jsem si prsty, když jsem vyndával ešus z ohně.“ Pak se podíval na mě a tiše dodal: „protože jsem cestou ztratil svůj šátek.“ Zraky všech přítomných se upřely ke mně. Udělala jsem psí voči, že by ani Srstka neodolal, ale nepomohlo to. Po tiché pětiminutovce Kavka vstal a přisedl si na lavičku vedle mě. Chvilí bubnoval prstama na koleni a pak se na mě otočil se slovy: „Proč sakra nemůžeš bejt jako normální ženská? Z každý normální ženský chlapi ztrácej hlavu, jenom z tebe ztrácej věci!“

Celý následující den jsem se plížila na chvostu naší výpravy. Částečně zkroušena utrženými ztrátami mých kamarádů, částečně pro sichr, že by z nich cestou zase něco odpadlo. Po brodění potoka obcháším pro jistotu všechny vyšlapané místa v trávě, kde se kamarádi obouvali. Hledám vypadlý nože, doklady, zapomenutý foťáky, ale vypadá to, že tentokrát nic. Radostně vykročím z osikového hájku na čerstvě posečenou louku a zarazím se. Na nízkém pažitě nejsou vidět stopy a já zjišťuju, že vlastně vůbec nevím, kudy se parta vydala dál.

Panika. Mapu nemám, vzali jsme to zkratkou, krajinu vůbec neznám. Signál žádnéj, na hvízdání odpovídá jenom káně létající vysoko nad hlavou. Kecnu sebou na zem a fňuknu si jen tak pro sebe...ešusy, lžíce, šátky a žracáky, ale i kamarády? To jsem to dopracovala... Už vidím ty palcový titulky v Pucejři. Bermudský trojúhelník hadr...

Za chvíli se vzpomatuju. Copak je tohle sibiřská tajga? Nebo deštněj amazonskej prales, abych bloudila několik dní? Každou chvíli nějaká cesta a na ní vesnice. Vydám se na západ. Za chvíli skutečně narazím na šterkovou cestu, která mě dovede na asfaltku s rozcestníkem. Vyberu si to větší město, kde mají vlakový nádraží, a pomalu se směřuju s tím, že prokletá Gajdova rovnice ukončí tentokrát vandr už v sobotu. V půli nekonečného asfaltového kopce se ozve zahvízdání. No jo, zase nějaký zaběhlej pes. Když hvízdání nepřestává, napadne mě, že to může být taky na mě, a otočím se. S odstupem 50 metrů za mnou běží s vyplazeným jazykem Kavka. Rád by něco řekl, ale zatím z něj vychází jenom chrčivě dýchavičnej zvuk. S vděčnýma psíma očima ho plácám po mokřích

zádech. Majklovi už je evidentně dobře a srší humorem: „Tak jsme si asi hodinu mysleli, že jsme se tě zbavili. Taková úleva, představ si. No a pak na mostě nad cestou vidíme žhavou khaki čáru, jak pádí do Toužimi.“ Dělalí nemožně pitomé obličej. „Málem jsem z toho ztratil kytaru,“ přihřívá si polívčičku Čudla. „To bude historka do cancáku!“ těší se Kavka a nahazuje si bágla na záda.

Cancák! Marně listuju v paměti, kdy jsem ho viděla naposled. Včera jsem ho radši nevytahovala, aby Majkla nenapadlo trhat nepopsané listy ve chvíli, kdy došel hajzlpapír. Mno, možná už taky nebylo co vytahovat. Naposledy jsem ho viděla v pátek večer na kempu. Zapsala jsem si údaje o ztraceném předmětu doličném č. 38 – felíně, co odjela na vandr někam jinam a s někým jiným. Shazuju bágla, hrabu se ve žracáku... vypadá to bídne. Svěřuju se ostatním se slzami na krajíčku. „Asi jsem ztratila cancák!“ Chvíli se řehtají, považují to za vtip. Pak zvažní, vzpomenou si na nenávratně ztracené záznamy a archiválie. Kavka mě objeme kolem ramen, nakloní se k uchu a důvěrně za šeptá: „Víš, Gajdo, mám z toho smíšený pocity, abych tak řek. Konečně se něco ztratilo tobě, ale na druhou stranu, je to fakt škoda. Asi něco takovýho, jako když se ti nesnesitelná tchyně zabije v tvém novém krásném autě...,“ a zajíká se rozchechtá.

Nemělo smysl se vracet, museli bychom projít celou víkendovou trasu, ze který jsme si stejně z padesáti procent nebyli jistí, kudy vedla. Čudla navrhoval jít po stopách Majklových houštinových dobrodružství, ale předpověď hlásila na další dny vydatný deště, po kterých už by stejně nebylo co zachraňovat. Nezbylo mi, než se smířit se svou ztrátou.

Ve středu večer, právě když jsem se nad novým cancákem pokoušela zrekonstruovat náš víkendovej vandr, mi pípla esemeska od Kavky. GAJDO, NASEL JSEM LZICI VE SPACAKU! VYPADA TO, ZE SI ZLOMILA TIM ZTRACENYM CANCAKEM PROKLETI! SUPER, NE? KONECNE NORMALNI ZENSKA KDY DAME DALSI VANDR?

Naťukala jsem potěšenou odpověď a zaklapla sešit. Takže jedeme nanovo. Otevřela jsem skříň a nedbale vystavěná kopička vandrácových věcí se mi zřítila k nohám. Sesbírala jsem oblečení a sehnula se pro bágla. Z přihrádky na zadní stěně bágla, kam si nikdy nic nedávám, něco vypadlo na zem. Sehnula jsem se k otevřený stránce, ze který svítilo číslo 38.

A sakra...

Pavla Slepíčková – Pavlís (Strakonice)
1. místo – Próza Oldpsavci